

HETKEN VIEMÄ

TAPANI AITTONIEMI

Hetken viemä – Tapani Aittoniemi

Kiitos Arille, Jukalle, Vesalle ja Mikalle arvokkaasta sparrauksesta
tarinan kanssa.

Kansien suunnittelu Timo Salomaa

Takakannen kuva Sami Sutinen

Isälleni

© 2016 Tapani Aittoniemi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523393738

Prologi

Jännä juttu kuinka elämä muodostuu yksittäisten sattumien ketjusta, mies ajatteli. Jos. Jos hänen sortavalainen taksikuski ei olisi ajanut yhteen hirven kanssa. Tai jos he olisivat saaneet auton vinnsettua ylös nopeammin jäisestä ojan penkasta yhteentörmäyksen jälkeen. Tai jos hän ei olisi sanonut kuskille, ettei hoppuile. Tai jos... ja niin edelleen, he olisivat olleet tapahtumapaikalla liian aikasin tai liian myöhään ja silloin hän ei olisi koskaan tavannut Gennadia. He olivat ajaneet Venäjän Karjalassa kohti Murmanskia ja Jäämerta ylitettyään vaaran huipun he näkivät edessään tiellä kolmet auton valot, kaksi henkilöautoa ja yksi kuorma-auto. Yhden henkilöautoista oli katollaan keula heihin päin ja sen keulasta nousi liekkejä ja konepellin alta kohosi autojen valokiihlissa näkyvää savua. Toisen henkilöauton edessä näytti seisovan vähäpukeinen mies kädet ilmassa ja kolmas auto, kuorma-auto oli tiellä poikittain.

"Rosvoja, rosvoja" Taksikuski oli huutanut ja jarruttanut äkisti. He olivat luisuneet kylki edellä jäisellä tien pinnalla korkeiden tienvarsia reunustavien lumipenkköiden keskellä aikansa kunnes kuski oli saanut auton pysäytettyä puoliväliin mäkeä. Kuskin vastustuksesta huolimatta mies painoi maasto-auton äänitorvea ja onnistui vilkuttamaan ajovaloja. Heidät huomattiin mäen alapuolella ja osa rosvoista kääntyi heitä kohti aseet käsissä. Sillä hetkellä liekeissä olevan auton palo kiihtyi, rosvoit ilmeisesti pelästyivät itsekin tilannetta ja paikalle yllättäen ilmestyneitä silminnäkijöitä. He hyppäsivät autoihinsa ja poistuivat paikalta. Tämän nähtyään kuljettaja painoi kaasua ja ajoi mäkeä alas kohti palavaa autoa. Mies hyppäsi kyydistä ja meni lumihangessa makaavan lähes alastoman miehen viereen. Hän makasi hangessa vain sukat ja alushousut jalassaan silmäkulman yläpuolella olevan haavan vuotaessa verta. Hänen molemmilla puolillaan hangessa oli kuoliaaksi ammutut miehet. Palavasta autosta kuului avunhuutoja, mutta heidän pelastaminen oli liian myöhäistä liekkien raivotessa auton sisällä.

Mies nosti kuskin kanssa haavoittuneen Gennadin heidän autoonsa ja kaasuttivat paikalta ennen kuin liekit saavuttivat bensasäiliön ja tuli nielaisisi auton. Parempi pelastaa yksi kuin jäädä odottamaan miliisiä joiden saapuminen tietäisi vain hankaluuksia ja todistajanlausunnon voisi antaa aina jälkikäteen, siitä mies ja kuski olivat täsmälleen samaa mieltä. Mies laittoi Gennadin päälle oman talvitakkinsa, päähän supikoiran turkista tehdyn paksun päähineen, kääri hänen jalat autossa olevaan huopaan ja nosti Gennadin jalat omaan syliinsä ahtaalla takapenkillä. Puolen tunnin ajomatkan jälkeen he näkivät talon jonka ikkunoista ja pihapiiristä tuli valoa ja piipusta nousi savua. Kuskin tulkkautena he pääsivät sisään taloon, mies puhdisti ja sitoi Gennadin haavan. Siirtely, kääntely ja puhdistusaine kirjoittivat Gennadin tajuihin ja hän karjui kolmea asiaa samaan aikaan. Hän vaati tietää keitä muut olivat, missä hän oli ja "Vodkaa!". Kotipolttoinen liemi tainnutti Gennadin ja mies ruokaili kuskin kanssa ennen nukahtamistaan.

Seuraavat kaksi päivää Gennadi houraili kuumeisena, mutta kolmantena päivänä miehen istuessa tulipesän vieressä mökin nurkassa hän tunsi kuinka joku tarttui häntä olkapäästä. Gennadi oli herännyt ja vanhoi ikuista kiitollisuuttaan miehelle. Kun mies neljäntenä päivänä vielä hävisi tahallaan juomakilpailun kovan koitoksen päätteeksi, oli hän saanut itselleen liikekumppanin. Gennadi oli paitsi kooltaan ja niin myös mahdiitaan suuri ja vaikutusvaltainen paikallispoliitikko ja isänmaan ystävä. Mutta isänmaan ystävä arvosti myös länsimaalaista osaamista, kuten italialaisia pukuja, sveitsiläisiä kelloja, saksalaisia autoja ja suomalaisia puhelimia ja heidän tuottamia palveluja rajan toisella puolella. Nuo kaikki Gennadin päällä olleet maalliset esineet olivat myös kelvanneet hänet ryöstäneelle rosvojoukko. Gennadi nautti myös matkailusta ja metsästyksestä. Kun ryypiskelyn ohessa kävi selville että miehellä on ollut kaikenlaista matkailu- ja metsästystoimintaa pyrittävä yritys Suomen Lapissa ja mies oli, lähestulkoon, yhtä hyvä metsästäjä ja kalastaja kuin Gennadi, oli ensimmäiset suunnitelmat lyöty loppuun.

Kun mies kaivoi laukustaan pari valokuvaa ja kansista luonnoksen, oli Gennadi myyty. Kuvissa oli Gennadinkin mittapuulla hyvin hoidettua mäntykangasta. Metsän keskellä kiemurteli joki jyrkässä ja kallioisessa uomassa muutama kymmenen metriä alempana. Tuhansien vuosien aikana maan liikkuminen ja veden virtaus olivat muokanneet maaperää ja kenties jonkun pienen pienen maanjäristyksen tapahduttua kalliota ja kangasta oli sortunut alas. Tämän seurauksena joen toiseen reunaan oli jäänyt maapala, jonka molemmin puolin virtasi vesi. Toisella puolella oli villi ja vuolas joki ja toisella puolella muutamia metrejä levän uoma. Se maapala oli kuin yksinäinen torni joka kohosi joesta. Gennadi pyysi lehtiön ja taitavana piirtäjänä hän teki paperille uuden luonnoksen ja kohta keskellä tuota irrallista maapalaa komeili lyijykynällä tehdyt iso huvilan, saunan ja muutaman apurakennuksen muodostama kokonaisuus. Gennadilla oli selvä visio päässään jostain sellaisesta josta hän oli haaveillut Suomen puolelle jo pitkään, mutta jonka toteutus oli jäänyt suunnitteluasteelle. Paikasta tulisi yksityinen, luksuspalveluja, tarkoin valituille asiakkaille, tuottava huvila. Siellä ryypättäisiin, siellä syötäisiin, siellä valmistauduttaisiin metsälle ja isoihin yrityskauppihin saunan lauteilla venäläisten että ulkomaalaisten kanssa. Huvilan piti olla ehdottomasti Suomen puolella, mutta lähellä Venäjän rajaa ja nyt tämä pitkäaikainen suunnitelma sai sinetin hänen hengen pelastaneen rehdin suomalaisen miehen ansiosta.

Gennadi oli valmis rahoittamaan sen kokonaan siltä istumalta, koska hänellä oli rahaa, ainakin omien puheiden mukaan kuin roskaa, useita miljoonia dollareita joka tapauksessa. Mutta Gennadi taipui 50/50 omistukseen miehen kanssa. Olihan mies pelastanut hänen henkensä ja olihan mies myös lähes yhtä hyvä ryypäämään kuin hän. Suomeen päästyään mies aloitti maan ostamiseen ja lupien hankkimiseen tarvittavat prosessit. Se oli juuri niin hankalaa kuin hän oli arvellut ja hän joutui rauhoittelemaan Gennadia lukuisia kertoja puhelimesta ja kasvatusten ja selittämään että Suomessa viranomaisten kanssa työskentely oli erilaista kuin heillä. Kun Gennadi ilmoitti puhelimesta

tulevansa mukaan seuraavaan tapaamiseen viranomaisten kanssa, mies kauhistui. Hän näki jo sielunsa silmin Gennadin avaavan aina mukana oleva nahkaisen salkun ja mättävän dollareita paikallisen elinkeino toimiston virkailijan pöydälle luvan nopeuttamiseksi. He saivat aikanaan luvat ja rakentaminen alkoi. Gennadi ei halunnut rakennuksen eteen autoja parkkipaikalle eikä myöskään rakentaa isoa siltää tälle pienelle irtonaiselle maapalalle. Huvilalla oltaisiin rauhassa eikä siellä autot pitäisi ääntä eivätkä saastuttaisi raikasta ilmaa, vaikka harva hänen vieraistaan ajaisi sen ajan tuprauttelevalle ja äänekkäällä Ladalla. Syntyperältään Pietarilainen Gennadi muistutti miestä tasaisin väliajoin Nevski Prospektin ja muiden pietarilaisten pääkatujen leveydestä ja siitä kuinka venäläiset rikkaat olivat tottuneet leveisiin teihin joita pitkin kulkea ja isoihin toreihin joita ihastella. He siis rakensivat puisen sillan, käyttivät pienempiä työkoneita kuin oli alun perin suunniteltu ja siirsivät kuljettimella hiekan, puut, sementin, kivet ja muut rakennustarvikkeet työmaalle. Se tuli paljon kalliimmaksi kuin tarvikkeiden siirtäminen perille kuorma-autolla, mutta Gennadi maksoi sen osuuden omasta pussista eikä siitä neuvoteltu.

Mies oli ajamassa rakennustyömaalta ja mietti elämänsä uutta käännettä joka oli yksittäisten tapahtumien sarja. Ääni kertoi että viimeistä huutoa oleva Nokian banaaniksi kutsuttu matkapuhelin soi hänen povitaskussaan. Kuka ikinä sitten soittaakaan, niin antaa olla hän ajatteli. Nyt ei ollut aikaa pysähtyä vastaamaan puhelimeen vaan oli kiire ehtiä pankkiin neljään mennessä ja neuvottelemaan lainan loppuosasta ennen viikonloppua. Mies oli myynyt kaiken omistamansa ja käyttänyt kaikki sukulaisilta ja ystäviltä lainaamansa rahat, mutta silti hän tarvitsi vielä satoja tuhansia markkoja. Mies ajoi kapeaa metsätietä ja vilkaisi sivulleen. Rakentamisen aikana tutuksi tullut kyläläinen käveli marjasangon kanssa tien reunusta pitkin häntä vastaan. Syksy oli aivan nurkan takana ja heillä oli kiire saada rakennustyömaa siihen malliin että he saisivat katon ja seinät tehtyä ja voisivat viimeistellä sisäosat talvella lumelta ja kosteudelta suojassa. Marjasta pysähtyi ja heilautti kättään

toistamiseen. Mies kuuli kuinka jo kertaalleen sammunut puhelin alkoi soida uudestaan itsepintaisesti hänen taskussaan. Jollakin tuntui olevan kovasti asiaa. Marjastaja heilautti kättään vielä uudestaan. Olisi pakko vastata jotenkin tuohon marjapuumuri kädessä tehtyyn tervehdykseen ettei luultaisi epäkohteliaaksi. Puhelin jatkoi soimista. Mies nappasi puhelimen oikealla kädellä taskustaan ja painoi samalla auton torvea vasemmalla kädellä ja heilautti kättään puhelin kädessä. Mies otti puhelimen käteensä ja katsoi numeroa. Samalla hetkellä hän huomasi edessä kauempana puun makaavan tien poikki. Sitä se marjastaja oli viittoillut. Mies painoi uudestaan torvea kiitokseksi samalla kun hölläsi kaasua. Torven soitto säikäytti kaksi tien varressa olevaa mustaa metsoa ja levittäen isot siipensä ja ne lensivät ilmaan aivan auton edessä. Mies säikähti ja painoi jarrua. Mutta soiva puhelin toisessa kädessään ei saanut kunnon otetta ratista. Auto suistui kohti ojaa 30 kilometrin tuntivauhtia. Ojassa liike pysähtyi kuin seinään ja tien reunalle kaatuneen ison kuusen paksu katkennut oksa lävisti ensin tuulilasin ja sitten miehen rintakehän. Mies haudattiin seuraavana viikonloppuna ja rakennusprojekti seuraavassa kuussa.

LUKU 1 (Nyky aika)

Hopean harmaa pieni suihkukone ohitti Ruotsille kuuluvan Gotlannin saaren ja halkoi pimeää taivasta Itämeren yllä matkalla koiliseen, kohti Suomea. Syyskuun alun aamu oli harmaa ja sateinen. Kuumen kesän jälkeen Pohjois-Euroopassa syksy oli alkanut yllättäen ja voimalla. Ruotsissa ja Suomessa uutisoitiin maanviljelijöiden ongelmista pelloilla. Viljan puinti ja syysviljan kylväminen oli vaikeaa koska vettä oli satanut jo kohta lähes taukoamatta pari viikkoa. Iltaapäivälehdet ja sosiaalinen media olivat täynnä veteen ja sateeseen liittyvää uutisointia ja juttuja, muun muassa kuinka Ruotsista ja Norjasta siirrettävä vedellä tuotettu sähkö taas kallistui vaikka parissa viikossa oli satanut yhtä paljon kuin normaalina syksynä yhteensä. Nämä ongelmat eivät koskettaneet lentokoneessa matkustajia. Suihkukone oli suunniteltu mannerten väliseen matkustamiseen niille joilla oli rahaa, mutta aika oli kortilla tai sitä ei haluttu tuhlaella sellaisiin asioihin kuten jonottamiseen tai odottamiseen. Tällä kertaa kone oli lentänyt vasta reilun tuhat kilometriä ilman mannerten vaihtumista toiseen ja lähestyi määränpäättään matkustajat kyydissään. Suihkukone oli yksityisen charter-firman kone ja se oli vuokrattu vuorokauden varoitusajalla sveitsiläiseltä omistajaltaan. Koneessa oli penkit 18 matkustajalle, pieni keittiö sekä koneen varastotilan ja perän välillä sänky kahdelle henkilölle. Kaikki penkit olivat käännettävää mallia ja leveämpiä kuin tavallisen business luokan penkit eurooppalaisessa reittilentokoneessa. Koneen perällä istuimet numero 17 ja 18 olivat erityisen leveitä, yksi kummallakin puolella käytävää. Koneessa oli tavallisesti pilottien lisäksi tarvittava määrä lentoemäntiä tai stuurteja tarjoamassa kaviaaria, tryffeileitä, vuosikertaviinejä, samppanjaa ja muita tavallisia koneessa tarjottavia matkaeväitä. Koneen lentäessä mantereelta toiselle sen sisällä usein suunniteltiin tai juhlittiin meno- tai paluumatkalla toisen yrityksen myyntiä tai ostoa.

Nyt kone oli ensin lennätetty Sveitsistä eteläiseen Saksaan. Perillä vuokraava yritys oli luovuttanut vakuuden, jolla taattiin paitsi koneen 100% kunto ja se että kone oli tarkistettu, sekä pommien että muiden terroritekojen varalta. Lisäksi koko kone, keulapiikistä takasiipeen, oli tarkistettu viimeistä huutoa olevilla laitteilla salakuuntelua ja elektronista tiedustelua vastaan. Tarkastuksessa käytettävät laitteet täyttivät NSA:n, Yhdysvaltalaisen Kansallisen Turvallisuusviraston ja Salaisen Palvelun kriteerit. Jos koneen tavanomaisen käyttäjän tulisi valita vain jompikumpi tarkistus, niin tämä jälkimmäinen tarkistus oli koneen tavallisille käyttäjille usein tärkeämpi kuin ensimmäinen. Luovutuksen jälkeen aikaisin aamulla koneen matka jatkui kohti määränpäättä, Suomen ja Helsinki-Vantaan lentokenttää. Tällä kertaa koneessa oli kyydissä yritysjohtajien, poliitikkojen tai rokkareiden sijaan vain 4 matkustajaa kahden pilotin lisäksi. Tällä kertaa ei tarvittu myöskään henkilökuntaa tarjoamaan viiden tähden aterioita.

Koneen perällä nukkui päällystakki peittonaan lennon järjestänyt tai pikemminkin lennon tilannut henkilö, suvun pää ja suvun määräysvallassa olevan konsernin hallituksen puheenjohtaja. Hän oli iäkäs mutta ei vanha. Hän oli henkilö, johon hereillä ollessaan liitettiin hyvin usein sana karisma. Iästään huolimatta hän oli hyvässä kunnossa, hänen liikkeensä olivat kevyitä ja helpon näköistä. Hänen kädenpuristus oli tiukka ja sinisten silmien katse vielä tiukempi, tarpeen vaatiessa. Harmaa, runsas, mutta lyhyeksi leikattu muodikas tukka, luontaisesti auringossa ja runsaasta ulkoilmassa vietetystä ajasta ruskettunut ja ahavoitunut iho, hoidetut hampaat ja kokemuksen sekä itsevarmuuden tuoma hymy tekivät hänestä myös hurmaavan herrasmiehen näköisen ja oloisen. Hän oli henkilö, joka keräsi aina ympärilleen ison joukon kuulijoita. Hän oli myös henkilö, jonka puhetta kuunneltiin keskeytyksettä. Niille, jotka keskeyttivät hänet, saivat vastauksen kuin leijonankesyttäjän ruoskan sivalluksena sirkuksen häkissä. He perääntyivät eivätkä toista kertaa keskeyttäneet. Hän oli myös rikas, Euroopan sadan rikkaimman henkilön joukossa, mukaan lukien

venäläiset oligarkit. Omaisuus oli pääsääntöisesti kymmenissä eurooppalaisissa ja amerikkalaisissa yrityksissä. Sellaisissa yrityksissä jotka valmistavat jotain konkreettista, jotain sellaista mitä tavalliset ihmiset tarvitsivat päivittäisessä elämässään. Yrityksissä jotka valmistivat ruokaa, juomaa, pesuaineita, autoja, junia, lentokoneita, sähkömoottoreita, voimaloita, pesukoneita, kelloja, optiikkaa ja aseita. Hyväntekeväisyysjuhlissa, liittokanslerin vieressä nauraessa tai niissä harvoissa julkisuuteen antamisissa haastatteluissa hänestä välittyi kuva unelmien isoisästä tai appiukosta. Aivan toisenlaisen kuvan omasivat ne henkilöt jotka olivat olleet hänen vastapuolellaan liikeneuvotteluissa suljettujen ovien takana. Silloin hänestä käytettiin adjektiiveja kuten kylmänviileä, armoton ja peluri.

Koneen etuosassa torkkui viisissäkymmenissä oleva tyylikkäästi pukeutunut herrasmies joka työskenteli suvulle. Käsityönä tehdyt vaatteet olivat Lontoosta ja näyttivät vielä muutaman tunnin autossa ja lentokoneessa matkustamisen jälkeenkin kuin ne olisi juuri ommeltu ja silitetty hänen päälleen. Hänen ammatikseen veikattiin usein pankkiiria tai lakimiestä. Hän oli perällä matkustava henkilön lakimies ja lähin neuvonantaja, Herman Kolbe. Kolbe oli ollut saman työnantajan palveluksessa koko ikänsä. Tässä tapauksessa tämä usein käytetty fraasi piti lähestulkoon paikkansa. Kolben vanhemmat olivat paenneet Itä-Saksasta keväällä 1961, juuri ennen Berliinin muurin valmistumista. Vanhemmat olivat halunneet aloittaa kokonaan uuden elämän ja olivat sen vuoksi jättäneet Hermanin yöllä kirjeen kera Länsi-Berliiniläisen sairaalan portaille.

Herman oli adoptoitu sukuun erään lapsettoman avioparin toimesta alle kahden vuoden ikäisenä. Hän oli kasvanut suvun mukana, käynyt suvun tarjoamat yksityiskoulut Saksassa, Ranskassa ja Yhdysvalloissa ja valmistuttuaan viimeisestä yliopistosta hän siirtyi seuraavana päivänä yhdeksi silloisen pääjohtajan monista neuvonantajista. Vuosien saatossa suvusta valittiin uusi johtaja ja tässä vaiheessa Kolbe siirtyi uuden pääjohtajan henkilökohtaiseksi neuvonantajaksi ja hän matkusti

käytännössä aina sinne minne hänen työnantajansa. Kuten nytkin. Vuosia kului ja pääjohtaja vaihtui, mutta Kolbe jatkoi saman henkilön, nyt lentokoneen takaosassa nukkuvan hallituksen puheenjohtajan, alaisuudessa. Joskus mukana oli tarvittava määrä nuorempia lakimiehiä tai ekonomeja, hoitamassa yksityiskohtia tai katsomassa desimaalien perään mutta ei tänään. Nyt ei tarvittu oikolukea novellin paksuista sopimustekstiä tai katsoa kuinka monta miljoonaa yhden desimaalin vaihdos vaikuttaa sopimuksen viimeisellä rivillä.

Kolben lisäksi kaksi muuta matkustajaa olivat Anna ja Max. Heidän ammatiaan oli vaikea sanoa ensi silmäyksellä kuten kahden muun. Tarkempi tarkastelu osoitti että Annassa ja Maxissa oli samankaltaisuuksia. Molemmat olivat omaan sukupuoleen verrattuna keskivertoa pidempiä ja lihaksikkaampia, mutta eivät silmiinpistävän paljon. Käsien, kaulan ja kasvojen tarkastelu kertoi että molemmat olivat erittäin hyvässä kunnossa. Mikäli heidän silmät olivat näkyvillä eikä aurinkolasien peitossa ja osasi katsoa oikein, niin huomasi että silmät valvoivat kokoajan ympäristöä näyttämättä kuitenkaan levottomilta. Kummankin iho ja hiukset oli luonnostaan tummahko, ja kokonaisuutta täydensi ruskeat silmät. Tämä väriyhdistelmä oli täysin luonnollinen ilman väriaineita, solariumia tai piilolinsssejä. Tämän ansioista he sulautuivat isoon osaan maapalloa, Eurooppaan, Etelä- ja Pohjois-Amerikkaan, Australiaan ja osaan Aasiaa sekä Afrikkaa. Se oli ehdoton edellytys heidän ammattikunnalleen, Annan ja Maxin tapauksessaan entiselle ammattikunnalle. Heidän täytyi tarvittaessa sulautua ympäristöön niin vähillä keinotekoisilla konsteilla kuin mahdollista. Joskus heidän täytyi selviytyä erilaisessa ympäristössä pitkiäkin aikoja vain välttämätön mukanaan. Aikaisemmin he olivat työskennelleet valtion tai yksityisen yrityksen palveluksessa eksoottisissa ympäristöissä. He olivat olleet yksityisiä turvallisuusalan freelancereita. Nyt he olivat henkivartijoita.

Noustuaan lähimmäksi neuvonantajaksi Kolbe oli ottanut käytännön että aina on mukana vähintään yksi naispuolinen henkilö. Tämä ei ollut tasa-arvo kysymys. Se oli puhtaasti suorituskyykyyn liittyvä kysymys. On totta että keskimäärin miehet ovat nopeampia, voimakkaampia, kestävämpiä tai muuten vaan parempia fyysisten suorituskyykyyn osalta. Mutta henkivartijan työssä on kyse muustakin kuin fyysisyydestä. On kyse ennen kaikkea henkisistä ominaisuuksista ja kyvystä ajatella laaja-alaisemmin ja monipuolisemmin. Myös viehättävän naisen ulkoinen olemus tuo korttipakkaan jokerikortteja joille eivät edes ässät pärjää. Vaikka hänen työnantajaan ei kohdistunut juurikaan fyysistä uhkaa, halusi Kolbe parhaat mahdolliset henkilöt tehtävään.

Anna oli aloittanut turvallisuusalan uran poliisina Hampurissa ja siirtyi nopeasti rikos- ja huumepoliisiin peitet tehtäviin. Entisenä lähiöiden ongelmanuorena hän oli sopeutunut nopeasti vaarallisiin ympäristöihin ja oli osallistunut salakuljetuksen, ihmiskaupan, huumerikollisuuden ja rahanpesun tutkintoihin. Annan luonne oli vienyt hänet nopeasti ulkomaille yksityisiin turvallisuusalan ja panttivankineuvotteluita hoitaviin yrityksiin. Etelä-Amerikka ja Lähi-itä olivat tulleet tutuksi 2000 luvun alkupuolella. Anna myös tiesi miltä tuntui olla itse panttivankina. Hänen viimeisessä tehtävässä Bagdadissa hän oli syöksynyt rikkiammutun hotellin lasikaton läpi miinanraivaajan varusteissa ja räjäyttänyt pari tainnutuskranaattia entisen hotellin tiloissa. Kaappareiden toipuessa äänen, valon ja paineen tuomasta shokista Anna oli vapauttanut kansainvälisen lääkärijärjestön lääkärit mutta joutunut itse lopulta alakynteen ja vangituksi sen jälkeen kun oli loukkaantunut ja tullut lopuksi ammutuksi jalkaan. Annaa pahoinpideltiin ja kidutettiin, mutta hän onnistui pakenemaan. Toinen kiduttajista luuli hetkensä koittaneen, kun puolialaston nainen makasi lattialla tiedottoman näköisenä. Anne iski otsallaan miehen nenän sisään, kiepsautti selän taakse sidotut kätensä eteensä ja työnsi kuuman polttomerkki raudan toisen kiduttajan kaulasta sisään ja pakeni. He olivat ainoat ihmiset jotka Anna oli koskaan tappanut. Ja hän toivoi että myös viimeiset. Tultuaan tajuihin

Elämä on yksittäisten, ennakoitujen ja ennakoimattomien tapahtumien sarja ja jokainen pelaa jaetuilla korteilla parhaansa mukaan.

Ihmisen matka sankarista etsityksi kansainväliseksi rikolliseksi voi olla vain parin sekunnin pituinen. Näin kävi Laurille kun hän piti ovea auki ventovieraalle tietämättä, että joutuisi sen johdosta keskelle kahden ulkomaisen rikollisjärjestön reviirikiistoja Itämeren herruudesta.

Koittaessaan selviytyä menneisyytensä vankina ja hetken viemänä Lauri teki valintoja, jotka muuttivat hänen elämänsä lopullisesti.

9 789523 393738